Почтову належитість оплачено гуртом. Pocztową opłatę uiszczono ryczałtem.

Ч. 12-13. (56-57). Коломия, за 15. липня й 1. серпня 1927. Рік III.

ГОЛОС ДЯКІВ

Незалежний, аполітичний, безпартійний, становий часопис.

Виходить 1 і 15. дня кождого місяця.

Адреса Редакції й Адміністрації: **КОЛОМИЯ, вул. Міцкевича 51.**

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторона 90 зл., половина 45 зл., ¼ стор. 30 зл., ⅛ стор. 15 зл., 1/16 стор. 8 зл., 1/32 стор. 4 зл.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: За одно слово або його місце 10 сот.

ПОСТІЙНІ ОГОЛОШЕННЯ мають 20% вижки а оголошення для дяків-пренумераторів 50%.

ОГОЛОШЕННЯ принимається тільки за попередним надісланнем належитости або принайменше зачету. Анонімних дописів не принимається.

Рукописів не звертається.

Передплата:

В КРАЮ:

Цілорічно	8·00 зл.
піврічно	4·00 „
чвертьрічно	2·00 „
За границею річно	2 долярі або їх вартість в иншій валюті.

Чекове конто П. К. О. в Варшаві ч. 152.951 (аж до відкл. замкнено).

Ціна цего подв. прим. **50 сот.**

Звичайний Загальний Конгрес Дяків у Львові.

Дня 7. червня 1927 р. відбувся Загальний Звичайний Конгрес Дяків у Львові в салі „Народнього Дому", на якому явилося дуже мало, бо заледво 100 кільканайцять дяків.

Конгресом проводив — як звичайно — не дяк, але священик в особі о. сов. Дудкевича; прибули також представники Митр. Орд. а то: о. кан. Томович і о. сов. Туркевич.

Звіту з діяльности Виділу т-ва „В. П. Д." за минулий рік не було, а це мабуть тому, що Виділ не мав чим похвалитися тепер і був примушений пустити між дяків блахмана, що це сталось тому, що між Писарем Виділу а його головою не було жадного контакту в згаданому році (смішне оправдання)

Уступаючому Виділові уділено абсолюторію, а в склад нового Виділу ввійшли: Вп. Гнат Криштальський, архикат. дяк у Львові, Вп. Лука Старицький, дяк в Знесіню, Вп. Йосиф Кушнір, дяк і дяк делеґ. в Щирці, Вп. Теодор Куцинець, дяк в Дубровиці, Вп. Яків Голуб, дяк з Конюхова, Вп. Микола Матіцовський, дак з Тарнавки, Вп. Михайло Плютач, дяк з Жидачева і Вп. Микола Бучинський, дяк зі Скнилова.

Наколи тепер вернемо до характеристики цілого Конгресу, то мусимо сказати ось що: **Перше:** цей Конгрес не виглядав на **самостійний Збір Дяків,** відповідуючий теперішньому духові часу та потребам соціяльного розвитку дяківського стану, але на збірку худих, голодних, виснажених і невинних рабів, які зібралися одино тому, щоб послухати приказів власть імущих, а потому — як рік річно — з нічим розійтись домів.

Справді були на цему Конгресі й **правдиві дяки,** але — на жаль — не богато.

Вони були тут одиноким чинником, який не позволив рабам знищити й цілком подоптати рештки колишньої слави й поваги дяківського стану.

Вже в найвисшім степени проявилася ця рабська вдача на зборі в промові одного дяка, який між иншими сказав, що наколи дяк дістане хотяйби лише ¼ часть морґа ерекц. ґрунту від священика, то це є дійсно велика ласка й добродійство зі сторони священика та що дяк повинен бути з цего **цілком вдоволений,** а надто такому священикові повинен бути завсіди дуже послушний і вдячний.

Це підлібство та низькість характеру а тим самим і пониження дяківського стану викликало серед свідомих дяків сильні протести. Деяких з них це так вразило й обурило, що вони прилюдно на Зборі заявили, що їм прямо встидно звати себе дяками й разом з такими рабами боротись за красшу долю. Вони заявили, що таких рабів найкрасше викинути поза скобки орґанізаційного життя, а до отвертої й рішучої борби за дяківські права згуртовати сильний та морально здоровий і свідомий елемент, бо побіду відносить не чисельність армії, але її справність і ветревалісь в борбі.

Другим характеристичним моментом Конґресу було загальне пригноблення й зневіра в поправу матеріяльного положення дяків.

До цего в головній мірі причинилися з одного боку фальшиві вісти, поширювані свого часу в „Дяк. Від.", що Митр. Ординарят видав вже відповідний закон про наділ дяків. ерекц. ґрунтом та, що на основі цего закона **кождий іспитований дяк дістане** щось около 5 морґів цего ґрунту, а з другого боку, промова о. сов. Дудкевича на цему зборі, в якій було заявлено, що Митроп. Ордин. вже **не має права** розпоряджувати ерекц. землею.

Отже аж тепер вилізло шило з мішка, аж тепер показалося, хто провадить дяків до здобуття красшого завтра для них, а хто старається ще дальше завести їх в бездонні рабства, нужди й покори. Це повинно бути доброю наукою для тих, нещасливих слабо духів, котрі покірненько поклали цілу свою надію на Львів, а не на власні сили. Чи не ясне тепер, як на долоні, що висилка другої делеґації до Варшави була конечна?

Всеж таки булаби вона щось позискала для дяків, бо хто безнастанно пукає й стукає, то тому таки мусять колись отворити.

Третим дуже характеристичним моментом було те, що між зібраними було чути лише самі жалоби й голі нарікання на своїх парохів, а не було поважного застановлення над вишуканням виходу з цего тяжкого положення.

Прецінь з кождого положення вихід є, лиш треба уміти його знайти. Дяки неначе не бачуть цего, що вони вже так нарікають і нарікають через кілька соток літ і нічого нема з самого нарікання та, що самі нарікання й за тисячу літ також нічого не поможуть. Така нерішучість дяків в борбі є наслідком рабського виховання їх клиром, бож дяк до недавна не брав жадної **самостійної** участи в дяківському орґанізаційному життю, але завсігди неначе та несвідома дитина вдоволявся облудною опікою свойого пароха. Цей парох, який був для дяка всім і вся, водив його як дитину на дяківські збори, яких завсігди був сам предсідником чи головою, подавав до ухвали собою подиктовані, або ще навіть дома написані „резолюції" і т. д. і т. д., за що покірні овечки завсігди співали йому ще „Многоя літа"... а він тішився й сміявся в кулак, з „мудрости" таких дяків.

Тепер, після війни часи вже справді трохи змінились, а з ними й дяки, але — на жаль — **правдивих і свідомих дяків** ще таки дуже мало. Одначе й це явище не повинно нас зненохочувати до праці, бо не лише соціяльна, але й загальна свідомість серед дяків прямо з кождим днем зростає, а тим самим зростає й число **правдивих і свідомих дяків-борців,** а це дає нам повну запоруку, що вже не дуже далеко той час, коли тритисячна армя дяків буде пересякнена одним здоровим духом і одною ідеольоґією й як така попровадить остаточну **успішну** борбу за свої від віків подоптані й знехтовані права.

Завважується при тому що малі невдачі в борбі не сміють ніколи зненохочувати борців до дальшої інтензивної борби, бо ці невдачі є нічим иншим як тільки школою, доброю наукою й одиноким шляхом до **великої побіди.** Це повинні собі всі дяки, а з окрема ті, що до нині не дістали ерекціонального ґрунту й через те стратили вже надію на все — дуже добре запамятати. Отже зневіри не сміє бути! Противно наколи хтось з більшою силою проти мене виступає, тоді я маю завзятійше боронитися, а не підносити руки в гору й просити помилування.

Що не всі дяки підупали на дусі та що між деякими з них нуртує здорова думка, криєтся богата ініціятива й велика сила духа видно було з промов деяких Шан. Бесідників, як: Вп. Григорія Шумського, дяка і дґ. в Великих Очах, Вп. Григорія Мисака дяка і дґ. в Володимирцях, Вп. Гната Криштальського, архикатедрального дяка у Львові, Вп. Михайла Хировського, дяка зі Стрілкова, Вп. Стефана Шутовського, дяка в Тернополі, Вп. Йосифа Кушніра, дяка й дґ. в Щирці к. Львова, Вп. Миколи Цьороха, дяка і дґ. в Долгомостисках і других. Крім цих Шан Бесідників промавляв також Вп. Олександер Багрій, урядовець зі Зборова.

Дуже характеристичне було також і те, що Президія Збору, мимо кількох актуальних і дуже пекучих внесків, не поставила їх під загальне голосування й не предложила до ухвали й приняття жадних резолюцій. З цего виходить, що дяки зїхалися до Львова й витратили на це не мало гроша лише одиноко тому, щоб **відбути** там традиційний пустий дяківський **Збір,** а не тому, щоб там щось реального ухвалити й дяківському лихові з місця, бодай в части зарадити.

Між иншими актуальними й дуже пекучими справами були внески підписаного про негайне обезпечення всіх дяків, а тим самим і їх родин на старість і на випадок неспосібности до праці в Пенсійному Інституті Приватних Службовиків у Львові та про **негайний** наділ дяків ерекц. землею. Ці дві справи є одинокою підставою й ґваранцією екзистенції дяк. стану й як такі вони не сміють зійти з першої позиції дяківської програми так довго, доки в цілости не зістануть з реалізовані (здійснені).

За них **мусить** цілий загал дяків боротися й то щиро, з посвятою, бо иншого виходу з теперішнього загального, а з окрема матеріяльного положення дяків — не ма й зараз не буде.

I. Волошин.

Кріваві революційні події у Відни.

В стані наддунайській столиці колишньої австрійської монархії розігралась в горячі липневі дни кривава революційна драма.

Нинішна Австрия це маленька шістьміліонова держава (з чого 2 міліони припадає на саму столицю Відень), відрізана цловими границями і тарифами від ринків сирівця та від ринків збуту. Тому від початку свого післявоєнного існування вона засуджена на страшне господарське животіння та визиск заграничного капіталу. Жертвою цього визиску падають австрійські працюючі маси. В послідних часах, особливо після останних, відбутих недавно парляментських виборів був замітний в Австрії зріст боротьби між табором австр. реакції, підсичуваної заграничними фашистівськими впливами, а табором організованого робітництва. Безпосередною причиною кривавих подій була слідуюча справа:

У Відни відбувався судовий процес проти трох обвинувачених членів фашистівської організації, котрі в січни ц. р. в Шатендорфі напали на робітничу організацію т. зв. Шуцбунду і забили одного інваліда та одну дитину. Обвинувачені признались на суді до того, що стріляли. Помимо того суд увільнив забийців від вини і кари. Обурені робітники Відня запротестували проти цього присуду масовою демонстрацією, яка при сутичці з поліцією перемінилася у великий революційний зрив віденського робітництва. Кріваві події розгорнулися на вулицях Відня в пятницю 15 ц. м. то є, зараз на слідуючий день після увільняючого присуду.

Від раннього ранку тисячні маси робітників з міських і підміських фабрик заповнили улиці міста, збираючись в центрі Відня біля парляменту, судової палати і ратуша. Поліція старалася розігнати демонстрацію уживаючи при тім оружия. Прийшло до кривавої боротьби між полцією і робітництвом.

Біля полудня робітники побідили і розоружили поліцію, опанували судову палату, заволоділи парляментом і редакціями двох реакційних, фашистівських газет, уладження котрих зістали через робітників знищені. Робітнича організація Шуцбунд зістала змобілізована і узброєна, на вулицях зістали збудовані барикади на котрих вивісили робітники червоні прапори. Рух трамваїв, авт і автобусів зістав стриманий, завмерло ціле торгове і фабричне життя великого міста.

Головний бій йшов біля Судової Палати, де попередного дня звільнено трох вбийців. Поліція обстрілювала робітників з дахів та з воріт домів. Ряди узброєних робітників вели наступ міість бій з вулиць іззаа барикад. Здобута робітниками Судова Палата зістала спалена. Безпосередно після цього робітники здобули також найблизші забудовання поліції. Улиці встелилися трупами людий і поліцейських коний. Здобуто також Ратуш.

Бажаючи ратувати своє положення, уряд зарядив висилку військ проти робітничих рядів. Але війська відмовилися стріляти в робітників переходячи на їх сторону.

Всі телеграфічні і телефонічні получення Відня зі світом зістали перервані.

Буржуазія і капіталисти стали поспішно втікати з міста. Організація профспілок оголосила загальний страйк. Стримано весь рух і життя. Спинено желізниці і почту. Також в провінціяльних містах Австрії, як Інсбрук і другі міста, робітники заволоділи желізничими двірцями.

Уряди фашистівської Італії і Угорщини на відомість про успіхи робітничої революції у Відни заявили, що, бажаючи забезпечити для своєї торговлі свобідний переїзд через Австрію, вони готові своїми військами ратувати положення австрійського уряду.

Провідники австрійської С. Д. партії увійшли в переговори з урядом, шукаючи цею дорогого виходу з положення та як впевняє пепесівський Робітник ратуючи уряд. Має бути склікана Національна Рада. Скупі відомости, які приходять з Відня свідчать, що положення не змінилося. Кріваві бої на вулицях затихли. Але здобуті робітниками позиції вони тримають дальше в своїх руках. Організовано робітничу мілицію. Уряд досі не уступив. Штрайк продовжується.

Впп. Дяки! На всіх дяківських зборах ухвалюйте резолюції про негайне наділення Вас ерекц. землею та забезпечення Вас на старість і на випадок неспосібности до праці в Пенсійному Інституті Приватних Службовиків у Львові!

Війна за рік, або за два.

Радянський комісар військових справ Ворошилов сказав на роб тничім вічу в Москві, що Англія є за слаба, щоб зорґанізувати війну проти Радянського Союза. Оскільки до війни прийде, то не скорше як за рік, або за два, але тоді червона армія відібє кождий ворожий наступ.

53 тисячі родин живе ще в землянках.

Польський міністер публичних робіт Морачевскі сказав, що в Польщі живе доси 53 тисячі родин з землянках. Та найцікавійше, що 43.000 бездомних жертв війни припадає на 5 східних воєвідств, з того 8 тисяч на Східну Галичину, а лише 2000 на інші польські землі. Тими словами міністер Морачевскі виставив найгірше свідоцтво польському урядови, який ще доси не відбудував знищених війною осель, хоч вже від останньої війни минає 8 літ.

Реорґанізація Червоної Армії.

З Москви доносять, що в найблизшому часі буде закінчена основна реорґанізація Червоної Армії. Будуть переведені великі зміни на висших становисках армії. Головним командуючим Червоної Армії має зістати Каменев. Командантом західнього фронту має зістати Тугачевський, автор пляну наступу на Варшаву, для полудневого фронту військ. комісар Ворошилов, для північно-західнього фронту Уборевич, та східнього Лашевич.

Проситься всіх Впп. Пренумераторів, що дістали упоминаючі картки, щоб негайно вислали залеглість й передплату на другий піврік 1927. з гори, бо инакше часопис не зможе виходити на час й ми будемо приневолені стягати залеглости через суд.

На 15. червня 1927. не вийшов „Голос Дяків“ з причин від Редакції незалежних, за що ми наших Впп. Пренумераторів дуже перепрощуємо й це в свойому часі збільшеним обємом часопису поветуємо.

Румунський король умер.

Пятилітний наслідник.

В середу в ночі 20 ц. м. помер у Букарещті румунський король Фердинанд. Його наслідником є 5-літний князь Михайло, який вже обняв владу, очевидно номінально, бо дійсним управителем держави стала дібрана двірською клікою т. зв. Реґенційна Рада в склад якої входять: син помершого кн. Микола, патріярх Крістей та перший голова апеляційного суду Бузду-ґан. Реґенційна Рада склала негайно після смерти короля присягу на вірність перед королем Михайлом, королевою Марією, княгинею матірю Оленою та митрополитом Іменом.

Новий пятилітний король циганів родився 1922. р. та є внуком померщого Фердинанда.

Про смерть короля повідомлено в Парижі телеграфічно його сина кн. Карла, б. наслідника престолу, якого усунено однак від наслідства з причини відомих його авантур та подружжа з „недостойною циганкою“ п. Люпеску. Князь Карло не зрікся, як відомо, своїх прав до престола та з тої причини теперішний румунський уряд дуже побоюється майбутних політичних ускладнень.

Румунська армія склала вже присягу на вірність новому королеві. Похорони померщого короля відбулися в неділю 24. ц. м.

Присилайте зараз передплату на другий піврік 1927 р. з гори, бо инакше часопис не зможе виходити на час!

Спір між Югославією й Альбанією.

Цілковите зірвання дипломатичних взаємин.

Югославянські консулі у Вальоні, Котарі і Корчі дістали приказ покинути негайно албанську територію. Рівночасно вирішений уже відїзд албанського посла з Белграду. Ці факти означають цілковите зірвання дипломатичних взаємин між Югославією й Албанією.

Стан облоги в Бесарабії.

Румунський уряд Авереску мав проголосити загострений стан облоги в 20 км. прикордонний полосі в Бесарабії. Це заострення має бути виплином концентрації радянської армії вздовж румунського кордону.

Як малаб виглядати майбутня війна?

Генерали ріжних армій безперервно шукають нових способів ведення майбутньої війни. Бо хоча всі держави прилюдно заявляють, що вони є миролюбні і хочуть жити в згоді зі своїми сусідами, то нишком зброяться дальше.

От цікаві погляди военних знавців на те, як буде виглядати майбутня війна: На їх думку війна почнеться не на фронті коло границь держави, але в нутрі краю. Для вислїду війни буде мати рішуче значіння сила першого удару воздушних кораблів. Літаки в більшім числі будуть нападати міста, фабрики, склади амуниції і т. д. При такім нападі літаків будеться уживати вибухових і ґазових бомб. Уже тепер має Франція такі бомби, що містять у собі по 1000 кільоґрамів вибухового матеріялу. Передвсім будуть уживати ґазових бомб. Фльота з 500 літаків, котрих кождий мавби по 500 кг. ґазових бомб, моглаби за пів години довести до цілковитого замішання навіть у найбільшім місті, бо вона булаби в силі за той час затроїти ґазом до 200 тисяч людий. Можна собі тоді уявити такий ґазовий наступ. Люди бігалиби як божевільні, щоби втекти від ґазу, торговля мусілаби устати і т. д. Ворог, котрий розпоряджувавби великою воздушною фльотою, мігби протягом кількох днів убезвладнити цілу країну.

Очевидно, що для будови й узброєння такої воздушної фльоти потрібно богато міліонів і помимо того, що кожда держава переживає господарську кризу, то всетаки на военні кошти стягає з населення останний ґріш.

Кождий дяк повинен раз до року зложити бодай маленький даток на ФОНД ПРЕСИ „ГОЛОСУ ДЯКІВ“.

Страшний вибух порохівні під Краковом.

Два маґазини муніції вилетіли в воздух. — 17 убитих, 480 ранених. — Шкоди на міліон 272 тисяч вол.

Дня 5. червня о 10·15 годині потряс Краковом страшний гук. З вікон усіх домів посипалися шиби; в місті вчинився переполох. Причиною того був вибух порохівні в Витковицях, 5 км. біля Кракова. Сила вибуху була така страшна, що аж в Кракові з домів усувалися цеґли, валилися комини, повигиналися стори склепових вікон, що з причини неділі були позакривані. А в мешканнях віддалених 4 км. поперевертались шафи, столи і лямпи, що висіли на стелях. Вмить огнева сторожа і війско прибули на ратунок. По дорозі всюди повалені хати а перелякане населення безладно втікало. Много людий з повідриваними ногами і позисмалюваними очима вилися з болю.

В другім маґазині з артилерійською муніцію після вибуху поломінь сягала кількасот метрів в гору. В самім Кракові відламками скла було ранених понад сто осіб. Найбільше ранених є дітий-сиріт зі захоронки в Витковицях і зі шпиталю в Прондніку Червонім. Число вбитих має виносити 17 осіб, а ранених приблизно 480, в них 350 перевезено до краківських шпиталів. Має вбитими є кілька жовнірів, що були на варті біля маґазинів, один розірваний на шматки.

Шкоди заподіяні вибухом оцінюють на 1,272.000 вол. На думку військових кругів вибух наступив наслідком великої спеки. Страшна жара спричинила у вибухових матеріялах хемічний процес, що закінчився вибухом.

В звязи з вибухом маґазинів зібралася тогож дня рада міністрів. Ухвалено виплатити пів міліона золотих жертвам катастрофи.

Дяківська Голгофта.

Як о. парох Томашівський годив дяка?

Вже богато чули ми й писали про то, як те многі священики поступають зі своїми дяками, одначе не маємо ще записаного в нашому реґестрі такого некультурного, прямо безличного поведення священика супроти дяка, як це мало місце не давно в Коцюбинцях ґусятин. декан., де там. парох о. Томашівський сказав пошукуючому посади дякові Олексі Романюкові таке: „Я вас прийму, але під такими услівями:

1) Мусите вставати о 4. годині рано, будити слуги, видати коням обрік і не втікати зараз до хати, але так довго стояти коло коний, доки оброку не зїдять. —

2) Припильнувати, щоб наймички погодували свині й дріб.

3) Стояти коло робітників, за що вже дістанете челядний обід.

4) Поля не давав я жадному дякові й Вам не дам.

5) Іспить з дяківства є для мене річею обоятною.

Отак говорив нині, в двайцятому століті, той, що зве себе наслідником Христа, той що має стояти на сторожі християнської віри, яка виступає проти всякого рабства й поширює рівність всіх людий. Видко що Вам отче дуже жаль за панщизняними часами, коли Ви так дуже хотілиб їх в себе назад привернути. Шкода, що хочете! Не вернуться вже ті часи, ні. *Комар.*

Прим. Редакції: Всі дяки шануючі свою дяківську честь і достоїнство повинні на всіх найблизших дяківських зборах ухвалити протестуючі резолюції проти такого поступовання священика супроти дяка.

Голос преси про дяківські гаразди.

Недавно помістила „Воля Народа“ під заголовком: „Чи дяк попівським рабом“ отаку допись:

„Від давен-давна привикли ксьондзи, щоби дяки були їх рабами. Ще добре, коли дяк має яке своє господарство, а дяківство є його побічним заняттям, але біда тому дякови, котрий мусить дивитися на те, що йому через попівські пальці капне. Він мусить бути і економом і слугою і післанцем і дяком а може й нянькою. Словом: рабом!

В останніх роках дяки почали орґанізуватись в свою станову орґанізацію, щоби боронити своїх інтересів та визволитися з попівського рабства.

Розуміється, — се не в смак ксьондзам, які ставлять ріжні перешкоди сій дяківській орґанізації. А вже біда й нещастє тому дякови, який посмівби йти проти ундівських забаганок попа, навіть при голосуваннях в кооперативах.

Дня 3-го мая відбувалися в Жовкві збори кред. кооп. „Народний Дім“. Дяк Добрусинець голосував за перевибором цілої Надз. Ради. Се — не знати чому так взвісило попа Банаха з Глиньська, що звільнив дяка з дяківства.

Се вже доходить до крайности! Туд вичерпується всяка терпливість! Чи ксьондз Банах справді думає, що дяк мусить бути його рабом?!

Думаємо, що дяківська станова організація не буде мовчати, але стане в обороні покривдженого“.

Від Редакції.

Просимо Вп. Добросинця Стефана, дяка в Глинську, щоб описав нам точно цілу повисшу подію, та переслав це до нашої редакції в ціли належного використання!

Тому що Ред. „Голосу Дяків“ відновлює тепер дальшу акцію в справі матер. забезпечення дяків, мусить кождий Вп. Пренумератор найдальше до кінця серпня 1927. приєднати одного передплатника дяка нашому орґанові та зложити бодай малу лепту на фонд преси.

Нагальні бурі в Польщі.

В околиці Сарн перейшла над містечком Бережницею нагальна буря, яка знищила цілковито місцевий костел так, що остали з нього тільки голі стіни. Дах костела розніс вітер дрібними куснями по цілім містечку. Хмаролім спричинив у полі величезні шкоди.

В мин. пятницю навістив хмаролім з черхи місто Лодзь. Маси води залили всі мижче положені помешкання, багато вулиць у середмістю вода вимулила, ушкоджуючи пішоходи. Були випадки пожежі від грому.

Японські робітники проти інтервенції в Китаю.

З Токіо доносять, що представнику ріжних робітничих орґанізацій в Японії постановили розвинути широку аґітецію проти висилки нових відділів війська до Китаю, домагаючися відкликання цих, що вже є в Китаї.

Літаком з Америки до Европи.

Від довшого часу американські та европейські летуни мріяли про те, щоби воздушними шляхами установити постійну комунікацію між Европою й Америкою, скоротивши їзду з одного тижня до двох днів. У тому напрямі роблено ріжні спроби. Щойно американському летунові, капітанові Ліндберґові вдалося з успіхом доконати геройського перелету понад Атлянтійський Океан. Вилетів він з Ню-Йорку ранком і на протязі 33 годин безпереривної їзди перелетів 6000 км. досягаючи Парижа. На вустріч Ліндберґу зібралася величезна товпа цікавих парижан, котра привитала його шаленими окликами радости.

Ню-Йорк і цілі Сполучені Держави Америки, як неменше ціла Франція, торжественно вшанували перелет Ліндберґа, куди величнійше чим світове замирення в 1918 році, співами танцями і маніфестаціями, називаючи Ліндберґа новітнім Колюмбом повітря.

В слід за Ліндберґом перелетіли з Америки до Европи свіжі два амер. летуни Чемберлєн і Левін.

Той, хто залягає передплатою за часопис не може себе нічим оправдувати, бо 2 зл. на 3 місяці може кождий дяк на таку ціль посвятити.

Закарпатська Україна.

За що боряться українські маси на Закарпатті?

14. квітня ц. р. відбулися в Тиса-Уйлак довірочні збори, на яких принято такі резолюції: 1) чимскорше переведення в життя повної автономії; 2) переведення дефінітивної границі між Словаччиною й Закарпатською Україною; 3) негайне переведення земельної реформи. Між дальшими домаганнями є такі: щоби змінити закон забезпечення робітників і слуг, який є сильно шкідливий яко для робітників і слуг, так і для хлібдавців; щоби податок від винайму домів не виносив 60 проц., бо то обтяжує головно бідних льокаторів; щоб не платити оплати від зарізаної для власного ужитку худоби; щоби в свята не позивано до судів і щоби неділя визнана всіма релігіями і націями була задержана і на Закарпатській Україні, як давнійше.

З румунської України.

Черновецькі й букарештенські ґазети наводять цікаві дані про всенародний перепис в Чернівцях. Замість дійсно істнуючого населення 200.000 чоловік, перепис дав всього лише 107.000, а значна частина населення зовсім ухилилася від будь якої явки на перепис з огляду в фіскальні й поліційні наміри румунської влади Отже за цією новою „статистикою“ Чернівці нараховують 27.000 Румунів 5,000 Русинів та 16·000 Українців. Цікаво, що навіть не українська преса, соц.-дем. „Форвертс“ подає відомости про такі факти, що за наказом Букарешту більшість Українців була записана Румунами, а коли це де не де не повелося, то записували гуцулами. А все те тільки тому, щоби не було тих ненависних „Українців“. З приводу таких методів перепису, до сенату внесено де кілька інтерпеляцій

Радянська Україна.

Перепис населення.

„Центральне Статистичне Управління України“ перевело вже у головних нарисах обраховання населення по даних останнього перепису з 17. грудня 1926 р. Переписвиявив, що на 451.580 квадр. кільометрах Радянської України, живе 28,871.785 душ населення. Ця цифра, в прирівнанню до вислідів перепису з дня 9. лютого 1897 р., який виказав на тій самій території всього 21,221.789 мешканців, — дає зріст населення за 30 років на 36%.

Коли одначе візьмемо під увагу, що від того часу (1897 р.(до 1914 р. населення теперішньої території Рад. України зросло на 32%, то прийдеться ствердити, що за останні 13 років населення тих земель зросло всього на 4%. Це дуже затрівожуючий знак, а причиною того війна, революція і голод.

Зокрема національний склад сільського населення України вираховано за національністю господарів. З усього сільського населення — 23.624 тисячі, розподіливши за головнійшими національностями по всій Рад. Україні матимемо:

Національність	господарств	населення	У %
Українців	4.405.163	20,668.260	87—69
Руських	280.801	1,295.867	5. 49
Поляків	81.911	369.553	1. 57
Німців	74.026	359.226	1. 53
Жидів	88.003	352.787	1. 50
Молдаванців . .	56.555	250.724	1. 06
Инших	57.916	273.064	1. 16
Разом .	5,045.475	23,569.481	100%

Значить абсолютна більшість, як серед господарів, так і серед населення припадає на Українців, а саме майже 88% усього сільського населення України, при чому в 22 округах українське населення перевисшує 90%, а є округи, де воно висше за 99%, а саме: Ніжинська 99.9, Роменська 99.03, Чернигівська 99.07, Лубенська 99.26.

Найменше Українців ісеред селян в Луганській — 59.84, Мелітопільській — 60.02% і Маріюпільській — 61·02%.

Руських (Москалів) найбільше на Луганщині — 36.95%, на Мелітопільщині — 23.30%, на Глухівщині — 20.71%, на 20.71%, на Харківщині — 17.47% і Ізюмщині — 15.09%.

Адміністраційний поділ.

Як відомо, радянська влада скасувала аміністраційний поділ України на ґубернії, округи, повіти, громади і волости — а завела тепер трьохстепенний адміністраційний поділ: **округа, район, громада**. Наслідком такого поділу є тепер на Україні 40 округів, 900 районів і 11.023 сільських рад. Крім того є ще на Україні 221 т. зв. селищних сільрад і 73 міських рад. Національно-меншостевих районів є 15, з того: 7 німецьких, 3 болгарських, 3 російсхих і по 1 району польському та жидівському.

Нові земельні богацтва.

В ґуберніях київській, полтавській, катеринославській і херсонській відкрито величезні поклади каоліни (землі, з якої роблять порцеляну). Запаси каоліни обчисляють на міліярди тон.

Лісова культура.

В місяці цвітні ц. р. відбувся на Рад. Україні „Тиждень Ліса“, протягом якого засаджено 30.000.000 (трийцять міліонів дерев.

Військові школи.

На Рад. Україні є тепер 7 військових шкіл, а саме: кінноти — в Зіновєвську; гарматні — Київі і Одесі; звязку — в Київі; піхоти — в Київі, Харкові й Одесі. З них зукраїнізовано покищо тільки дві.

Впорядкування українського правопису.

Заходом Всеукраїнської Академії Наук і при співучасти Народнього Комісара Освіти відбулася у Харкові конференція для устійнення українського правопису при співучасти всього українського наукового світу. З Галицької України брали учесть в конференції: Голова Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, проф. Л. Студинський і дир. Національного Музею др. І. Свєнціцький. З Праги приїхав проф. В. Сімович, ректор Педаґоґічного Інституту ім. Драгоманова. Вирішено цілий ряд важних правописних устійнень і справлено український правопис.

Хто залягає передплатою за свій становий часопис „Голос Дяків“, той є ворогом поправи дяківської долі.

Риков про світову війну.

На 4-тім котуніст. конґресі Риков заявив м. ін.: Події в Китаю є великою небезпекою для світа. Військова інтервенція в Китаю переміниться у велику імперіялістичну війну. Зачнеться ця війна на побережі Тихого Океану і — дуже можливо — переміниться у світову війну“.

На Верховині голод.

Преса Закарпатської Украіни повідомляє про зріст голоднечі на Верховині. Голоднеча є наслідком неврожаю минулого року. Богато сіл ще з грудня сидять без кришки хліба. В декількох десятках сіл навіть заможні селяне мають борошна лише на декілька тижнів. Селяне їдать дикі яблука й грушки. Насіння, щоби засіяти свої поля, немає. Наслідком такого стану по селах лютиють всякі хороби, зокрема т. зв. голодовий тиф, що щодня забирає богато своїх жертв. Допомоги урядової селяньство зовсім не чує, бо ті декілька ваґонів, що прийшли в голодні краї, попали до рук урядовців що й розподілили той хліб поміж прихильниками аґрарної партії та ріжних попихачів уряду.

Масарик третий раз президентом.

Дня 27 м. м. відбувся в Чехословаччині вибір президента республики. Президентом вибрано вже в першому голосованню дотеперішнього презид. Масарика. За Масариком віддано 274 голосів, за комуністичним кандидатом 54. Праві чеські партії, які стоять в опозиції до Масарика, не виставили свойого кандидата, лише віддали при голосованню чисті картки. Підчас вибору були присутні майже всі посли й сенатори.

Страшна пімста.

В ночі перед Вознесенням напали на родину Риндзаків у Жабю невідомі справці. підпалили хату, а Юру і Марію Риндзаків, які пробудилися зі сну й хотіли втікати — постріляли з револьверів Після того ввійшли до хати й зарубали маму Риндзакової та трое дітий. З хати нічого не зрабовано.

Вбійника в особі Гапюка приарештувала поліція й віддала до судових арештів в Коломиї.

Вилив Волги.

Часописи повідомляють про велику повінь в Московщині з приводу виливу Волги. Залито третину т. зв. німецької поволжської республики і частину саратоьської ґубернії. Біля 28.000 людей лишилось без даху над головою. Шкоди величезні. Вода продовжує прибувати. Влада оголосила на ці території воєнний стан.

Організаційне життя дяків.

Дяки галицького, зелено-устецького й єзупільського деканатів, повір!

Дня 20. серпня 1927 р. о 8. год. рано розпічнеться Збір Дяків повисших декан. в Дубівці в домі місцевого дяка Вп. Петра Кирдяка, на котрий то збір всіх Впп. Дяків дотичних дек. запрошується.

Порядок дня:

1) О 8. год. 30 хв. зачнеться Служба Божа о призвання помочі Св. Духа, себто на інтенцію здобуття красшої долі для дяківського стану. Після Служби Божої парастас за упокой душі бл. п. Омеляна Лигвина й всіх померших дяків галицького деканату.

2) Відкриття Збору. 3) Відчитання звіту з загального збору Дяків у Львові дня 7./VI. 1927. 4) Внески й запити. 5) Закриття збору.

За Орґаніз. Комітет
Демян Барайнишн,
дяк і дяк. делеґ.
в Кукольниках.

Курити, чи не курити.

Зібравши й провіривши всі докази „за“ і „проти“, професор Гомфрі Ролестон з кембридського університету (в Анґлії) прийшов до висновку, що тютюн не такий вже страшний, як його малюють, але й для здоровля не дуже добрий.

Психольоґічні спроби доказали, що курення зменшує умову діяльність і разом з тим здатність до праці, на яких 10 до 23 відсотків. Можливо також, що коли курити дуже богато, то нікотина, яка успокоює, усмирює нервну систему, через те також спричинює передчасне старіння.

Доказано теж, що курення тютюну спричинює деяке виродження артерій (жил), але нема підстави думати, що воно має який небудь значнійший вплив на так званий (склерозіс), яке взагалі приходить в старшім віці.

Значний вплив має курення на жолудок. Лучі „Ікс“ показали, що на яку годину жолудок робиться наче спаралізований, перестає стягатись і розтягатись. Це й пояснює, що закуривши відчувається менше голод.

Нема сумніву, що тютюн є шкідливий для здоровля, коли одночасно курити і вживати алькоголь.

Котрі люди не мють гарного письма

Др. Віліям Т. Рот з Пітсбурґа оголосив недавно в одному науковому часописі дуже цікаву розвідку про відношення умових спосібностий інтеліґентного чоловіка до характеру його письма.

На основі цеї розправи люди високо образовані думають двайцять разів скорше, як є в силі написати то, що думають. Отже тому, що рух їх мускулів не є в силі йти в парі зі скорістю їх думок, ці люди мають звичайно негарне й нечитке письмо.

Зате люди, яких ум є слабо розвинений не мають при писанні великого натовпу думок і через те цілу свою енерґію й увагу звертають на гарне уформовування букв.

Отже горою ті, що не мають гарного письма.

Присилайте передплату з гори й не тамуйте реґулярного виходу часопису, бо це сором для Вас самих! *Редакція.*

В котрім віці є жінки небезпечні?

Учені психольоґи (ті, що студіюють людську душу) і лікарі писали і пишуть богато про жінку у так званім її „небезпечнім віці“. Вони говорять так:

Коли жінці переступить 30-й рік життя і зближається сороковий, то вона є тоді в „небзепечнім віці„. Її жіночі прикмети, її краса тіла і душі доходять до найвисшого розвою і — починають занепадати. Жінка зачинає старітися. То так, якби хто вийшов з одної сторони на верх гори — і почав сходити в долину противним боком тої гори.

Чому той час такого переходу з найбільшого розвитку — до старости такий „небезпечний“? То цілком природне. Жінка мимохіть чує, що її гарні часи кінчаться і зачинається неприємна старість. Вона збирає у своїй памяти усі гарні спогади своєї молодости, тужить за ними і почуває, що це остання пора їх повторити. Як не повторить тепер, то пропало. І тоді стає вона здібна до палких почувань, до яких була здібна межи 18 і 20 літ. Вона ще раз хоче любити і прожити не одно гарне, що дає лише молодий вік. А що така жінка звичайно вже замужна, а її муж тоді не може відповісти її почуванням, вона звичайно звертається до людий, що узнають її щирі і зовсім природні струї такого віку. І от з того родятся супружі непорозуміння, розриви — і навіть нещастя, в яких навіть важко винувати жінку, бо природа сильнійща від слабого пола,

Мужчина, — кажуть учені — має також свій „небезпечний вік“, але він зовсім не такий, як у жінки. Бо по перше: той вік тревае у мужчин від 20-го року життя — до пізної старости - а не кілька літ, як у жінки (від 30 — 40 року, а по друге: той вік у мужчини є „небезпечний“ для жінки а не для нього, а противно в жінки той вік є небезпечний для неї самої і для її власного щастя. Інша річ, як така жінка не пережила в свойому життю нічого гарного, а в тому віці вміла, або мала змогу і щастє створити собі гарні, ніколи ще де знані переживання. Коли трафить на щиру людину, з якою тепер стрінеться, і коли вдасться їй без великої шкоди для особи, з якою була доси звязана, пірвати давні звязки, — то тоді той „небезпечний вік“ може принести їй щастя, про яке вона вже не могла думати. Але то трапляється дуже рідко.

Слідуюче число „Голосу Дяків“ вийде на 15-го серпня 1927.
Редакція й Адміністр.

Заховуйте стрункість!

(Хотяй грубе може й любе, але непожиточне).

Після сорокового року люде часто грубнуть, хоч не повинні. По двацять кількох літах чоловік перестає рости, але орґанізм розвивається ще аж до сорок літ. Та потім починає заникати; розуміється в цім віці людина не потребує стілько поживи, скілько приймала доки її тіло розвивалося й росло.

Після сорок літ чоловік повинен мати таку вагу, скілько йому належиться по його росту й віку. Коли помало і довго пережовувати, то не треба богаго їсти. Від всякої ярини не можна згрубнути, а від цукру, масла сметани, хліба, картофлі людина дуже грубне.

Та біда в тім, що дехто любить так, добре попоїсти собі, не зважаючи на те, що їсти треба так, щоб від стола вставати все ще трошки голодним. Ті що на свій вік їдять за богато і важать за богато, самі собі яму копають. З людей в однаковім віці і силі умирають скорше ті, що важить більше ніж повинні важити. Надмірна праця кождого людського орґану може не дуже шкодити в молодости, але на старість не видержує.

Тому треба довідатися скілько в даному віці та рості людина повинна важити і додержувати тої ваги. При нормальній вазі людина почувається красше і праця йде лекше.

Всячина.

Місто без поліції. То не в нас, лише в Анґлії сталася така чудасія, що в місті Гелена скасовано цілком поліцію. Пять тисяч мешканців того міста жиють так чесно й сумирно, що можуть обійгися без „опіки“ поліції.

Пішки, без ніг наоколо світа. Інвалід Жермен Перло, який втратив підчас світової війни обі ноги, зробив умову з одною американською ґумовою фабрикою, на основі якої має він дістати 40.000 долярів, якщо він протягом шести літ на своїх протезах обійде три рази земну кулю. Вибрався він в дорогу 1. січня 1924 р. і за рік обійшов Европу, Азію, Африку і Північну Америку. Тепер відбуває третю з черги туру і йде через Францію до Бельґії. Досі зробив він на своїх штучних ногах понад 60.000 кільометрів.

Градова туча в Долинщині. Перед кількома днями пройшла в долинському повіті страшна буря з градом, що цілковиго знищила усі засіви. Підчас бурі падав град величини яйця. Збитий у куски, доходив до величини пястука. В громадах Тростянці, Бенеїві, Слободі — в Турі великій, в Солукові та в Якубові знищені всі засіви в 90 відсотках. Град вибив не лиш шиби у вікнах, але буря зривала дахи. Верства леду 10—15 цм. груба лежала по полях до слідуючого ранку. Збіжа лежить збите та стратоване, начеб покошене. Після бурі вилила ще ріка Турянка, що до решти забрала та змулила господарський дорібок.

Правдива любов. В Ню-Йорку відобрала собі життя 20 літна панна, донька одного з найбогатших людий в Уруґваю, якого маєток обчислюють на 500 міліонів долярів. Причиною самовбивства було те, що родичі не позволили їй вийти замуж за робітника на однім фільварку.

Піском засипане місто. Буря що лютовала 16 годин в Туркестані коло Ташкенту, засипала ціле місто Кокан. В деяких місцях на улицях є піску на пять метрів високо. В околиці пісок засипав богато людий.

Штучне продовжування життя. Чеський учений Др. Ружічек робить спроби продовжування життя, покищо тільки мухам... Для своїх цікавих дослідів уживає він два роид мух, з котрих один жиє тільки 45, і другий 90 днів. По двох місяцях др. Ружічек думає приступити до оживлювання небіщиків-людий. Цікаве, чи це йому удасться?

13 кільометрів високо над землею. Макс Роді, американський військовий летун підлетів на своїй машині 12 тисяч 987 метрів у гору, але неба не досяг, ані навіть не заздрів. Так високо ще ніхто не літав! Оповідає він, що там у горі серед гробової тишини чогось людині дуже сумно.

Дитина з рогами й без носа. Рожа Альтман з Лодзі привела на світ дитину-потвору, яка мала на голові роги, тільки одну праву руку, без носа й з отвореним животом. Жила 15 хвилин. По зробленню фотоґрафічної знимки д-р Айхнер відіслав відбитку до Антропольоґічного Інституту в Варшаві.

40 тисяч бакцилів в одному поцілунку. Американський журнал „Саєнс енд Інвеншен“, у виданню за май, подає вислід досліду одної хемічної лябораторії над поцілунками.

Вислід цего досліду константує факт, що поцілунки є дуже негіґієнічні, як жінка вживає мальовила. Уста кожної підмальованої дівчини переносять підчас поцілунку не богато, а тільки 40 тисяч заразних бацилів.

Невидимі кораблі. В Англії винайдено спосіб робити кораблі, на певновному віддаленню вже невидимими. Для цього на носі й до керми корабля встановлюються паралельно скляні площини під певним кутом, через що обриси судна цілком розпливаються й вже на віддалі 200 метрів стають невидими.

Найбільше дерево на світі. Росте воно на однім цвинтарі в Америці. Грубе є на 38 метрів, а рахують йому 6 тисяч літ. Дерева стережуть осібні стражники, щоби хто його не знищив Це дерево називається кипарис.

Можна ходити по воді. Російський інжінер Корнєєв видумав такі чоботи, в яких може ходити по воді. Він заповів, що незадовго перейде ріку Неву і запросить людий, щоб дивилися з моста, як буде іти в чоботах по воді. Цей інжінер такий певний свойого переходу, що навіть не хоче, щоби за ним їхали ратункові човна.

Як комахи бачуть світ. Анґлійський професор природи Едрінґгам в Льондоні відкрив, що пчола бачить всі предмети в красках дуги (веселки), шершені видять все в красці жовтій, домашні мухи бачуть ультрафіолетові (для людського ока невидимі) лучі, а шаранча видить кождий предмет побільшений о 180 разів.

Чудо техніки. Товариство „Бель-Телефон Компані“ в Нюйорку демонструвало з успіхом телефонічний апарат, що уможливлює бачити на вдаль. При телефонічних розмовах між Ню-Йорком і Вашінґтоном, появилися в затемненій кімнаті живі образи тих осіб, що говорили з собою.

Офіцирські чури в польській армії мають бути знесені. Зате офіцири мають діставати 30 зол. місячно на приватну послугу.

Шануйте кретів. Футерка з кретів є дорогі і в Льондоні продають річно міліони таких шкірок. У нас люди не вміють витягнути користи тих звірят і винищують їх, як шкідливу непотріб. В останніх роках винищено кілька міліонів кретів. Лише в деяких сторонах люди ловлять кретів на шкірки, які, розуміється, продають жидівським гандлярям за безцін. Гандлярі добре на тім заробляють, але господарі тратять. А треба знати, що крет є пожиточне звіря, бо зїдає масу животин, які підгризають коріння ростин і роблять шкоду. Тому не треба легкодушно кретів переслідуьати, але старатися добути з них користь.

Зуб привернув вір. В Дензер а (в Америці) трафилася ось яка подія: до лікаря прийшла 38-літна сліпа пані Віліан Донаґан, щоби вирвати собі зуб, який довший час болів її. Лікар зуб вирвав, а сліпа після цього прозріла. Стратила вона зір, маючи 18 літ.

Засуд в Коломиї. Суд присяжних в Коломиї розглядав справу вбивства учителя Івана Білоуса, Українця в Кулачині біля Снятина. Білоуса застрілив в квітни/ ц. р. граничний стражник Владислав Куляк за намовою його жінки Амалії, Польки, з якою удержував любовні зносини. Куляка засуджено на смерть через повішення, а Білоусову на 10 літ вязниці.

Що робити з подертими паперовими грішми? Коли не ушкоджено числа й підписів і лишилося хоч дві третини, можна вимінювати в державних касах і Польскім Банку.

Де розум, там гроші. Меер Фрідман, молодий хлопець з Чікаґо, перехитрив Форда, фабриканта автомобілів і зискав на цім 42000 долярів. Недавно він побачив у фабриці Форда купу ушкоджених шкляних плит, ужиганих на переді автомобілів. Не надумуючись довго, пішов до управителя фабрики й купив усі плити по 10 центів за штуку. Відтак пішов просто до фірми, що продає шкло й відпродав ці плити по 50 центів за штуку, заробляючи в цей спосіб по 40 центів на плиті. Опісля скромно признав, що на цій трансакції заробив тільки 42000 долярів. Чи не добрий приклад для декого з нас?

Український мільонер. Працьовник кіна в Чернівцях Лиснянський одержав в спадку по вуйкові, що вмер в Америці, 5 мільонів долярів. Дай Боже, щоб кождий з читачів „Укр. Верховинця“ мав такого вуйка“.

Воздух замість стрільного пороху. Один німецький інжінір винайшов кріс, який стріляє при помочі стисненого воздуху. Кріс випускає одним тагом 25 куль, які в віддалі 2000 метрів перебивають двоміліметрову бляху з сталі. Вистріл відбувається зовсім без гуку. Проби роблені з тим крісом увінчалися великим успіхом. Ану, чи дехто з наших передплатників, головно Гуцулів не зачне таки зараз думати над яким винаходом,

Подорож на місяць. У Відні заложено товариство під проводом віденського дослідника д-ра Ґефа, що має на меті досліджування міжпляметних просторів. Д-р. Ґеф пропонує вистрілити на місяць ракету, що малаби 6 кґ. маґнезії. Згідно з математичними обчисленнями, ця ракета викинена з початковою швидкістю 11·2 кільометра на секунду долетілаби в 97 годинах до місяця. Кошти вислання ракети виносилиб біля 2 тисяч марок в золоті.

Де найбільше жінок, а де найменше. Найбільший відсоток жінок має муринська держава Уґанґа (середуща Африка): на кожду 1000 мужчин є там м 1679 жінок. Найменше жінок мають Маляйські острови і Аляшка, де на кожду 1000 мужчин є 389 жінок У поодиноких частях світа є таке відношення: в Европі на 1000 мужчин є 1.027 жінок, в Африці 1.045, в Америці 964, в Азії 961, в Австралії 937.

Як довго жиє людина. Німецький вчений д-р Гірш обчислив, що чоловік в цивілізованих краях жиє пересічно не довше над 35 — 40 літ. Третина людности вмирає вже перед 20 роком життя. Ледви половина доходить до 40. року життя а тільки пята часть має щастя дожити до 70. року. Зате 90. року життя не осягає навіть пів процент людства. Річно вмирає на цілім світі 40 і пів міліона людий, а в тім числі находиться тільки один такий, що дожив 100 літ.

З життя бджіл. Одна бджола за день відвідає за медом тисячі цьвіток. Рівночасно переносить вона пилок з одного цвітка на другий і тим способом запліднює їх Щоби назбиратати 1 кґ. меду мусить бджола зібрати 75000 крапель меду і в тій цили відвідати 2 міліони цвітків. Пень що за літо дає меду пересічно 10 — 15 кільоґрамів збере той мід на 20 — 30 міліонах цвітках. — Молода бджілка, що яка тілки-що вилягла важить 100 міліґрамів (1 міліґрам = тисячна часть ґрама) Обтяжена медом важить до 165 міліґр. При великім пожитку приносить бджола тягару на раз, 40 — 76 міліґр. Рій, накоюи важить 2 кільо то має приблизно 20 000 бд жіл.

60 польських жовнірів в вогни. До села Кунева в Познанщині прибули на нічліг дві компанії піхоти. В одній стодолі закватирувалось 60 вояків, які відбувши 40 кл. дороги, позасипляли твердим сном Нараз ціла стодола зачала горіти. Трьох жовнірів згоріло на вуголь а інші так тяжко попеклися, що мало хто вдержиться при життю. Обандажованих відставлено до шпиталю, де кількох зараз умерло а кільканайцятьох бореться зі смертю. Огонь повстав від папіросів.

Куди йдуть гроші. Польський ґенеральний консул в Нью Йорку отримує 1,200 долярів місячно, чеський 400 долярів, французький 500 долярів, польський посол у Вашинґтоні 2,400 долярів місячно, а американський посол Варшаві 900 д лярів!

Пільгові пашпорти. Міністерства внутрішних справ та скарбу означили, хто має право на пашпортові полекши, за 20 зл. І так: ті що річно не мають більше як 7.200 зл., а 9.600 зл. з родиною або загальний маєток не більший, як на 30.000 зл. мають право на пільгові пашпорти.

— **Наґінка на Луги.** Станиславівське староство розвязало Луги в Станиславові, Ямници, Єзуполи, Сільци, Креховичах і Павелчи. За причину подало, що Луги „займались політичною роботою і брали участь в протидержавних виступах“.

Новий адміністраційний поділ Чехословаччини. Чехословацький парлямент займається тепер проєктом реформи державної адміністрації. Новий проєкт ділить Чехословаччину на чотири краї: 1) Чехію, 2) Моравію зі Шлеськом, 3) Словаччину і 4) Закарпатську Україну. Кождий з тих країв буде мати свій сойм, але тільки дві третини послів будуть вибирати горожани, а одну третину заіменує уряд. Для Закарпатської України встановляється заступництво з 18 членів, але центральний уряд може кождої хвилі його розвязати і розписати нові вибори. Столецею Закарпатської України має стати Мункач, але наслідком протестів населення уряд згодився задержати дальше Ужгород, хоч значні простори української землі лишились дальше при Словаччині.

Походження Генрика Сеньке̂віча.

Недавно наукові круги відібрали Полякам Коперніка і Шопена, а от тепер таки польський учений відібрав Полякам Сенкевіча, славного польського письменика (автора Трильоґії, в якій так ворожо віднісся до Українців).

Польський журнал „Курєр Віленскі“ помістив мин. місяця історичну працю звісного польського ученого геральдиста, проф. Станіслава Дзядулевіча, в якій цей доказує, що Генрик Сенкевіч був татарського походження.

Традиції татарські родині Сенкевіча, каже Дзядулевіч, є дуже свіжі, бо тільки дід Сенкевіча Мартин, приняв христіянську віру в 1742 році.

В цей спосіб, каже Дзядулевіч, дасться вияснити цей сентимент, з яким відносився Сенкевіч до татарських героїв своїх повістий.

Цей самий „Курєр Віленскі“ помістив рівнож розвідку, в якій знова другий польський учений, професор університету Бенедикт Дибовскі доказує, що найбільший поет польський, Адам Міцкевіч, був також татарського походження, як рівнож татарського походження була польська письменниця Марія Верещаківна.

Це саме стверджує третий польський учений професор краківського університету Талько Гриневіч, у своїй книжці „Мусліновсци“ (або Татаржи Літефсци), виданій в Кракові в 1924 р.

Чорна Ліста ч. I.

тих дяків, які мимо окремих завізвань не вирівнали залеглостий за шематизм і часопис „Голос Дяків“ за 1925 і 1926 рр.

Бернадин Василь, Струсів,	8·05 зл.
Долошицький Мих., Ботелка В.,	10·56 „
Баратяк Федір, Тинів, ...	8·81 „
Корбабич Андрій, Угерці Мін.	9·81 „
Чоловський Йос., Довге Войн.	14·56 „
Ващишин Іван, Куличків . .	13·06 „
Маркович Петро, Королева Р.	12·56 „
Кучма Кучеравий А., Чабарівка	9·51 „
Поліщук Петро, Пилатківці .	8·56 „
Польовий Мартин, Мшана .	11·26 „
Бенцак Василь, Макунів . .	14·26 „
Чопик Олександер, Помонята	11·21 „
Люкс Осип, Книгиничі . . .	11·81 „
Любинецький Мих. Ходорів .	11·81 „
Приймак Петро, Ст. Гвоздець	6·81 „
Змия В., Вербіж, п. Черкаси	11·76 „
Цимбалістий Онуфрій, Бовшів	14·31 „
Перегінець Іван, Кунашів . .	11·81 „
Дмитерко Мик., Скоморохи Ст.	11·91 „
Манюх Михайло, Яблонів . .	12·56 „
Боднар Михайло, Демянів .	11·91 „
Побережник Мих., Настащин	14·31 „
Космій Михайло, Свистільники	10·56 „
Пригода Іван, Сернки Гор. .	11·91 „
Голод Кость, Сернки Сер. .	7·21 „
Цюга Филимон, Чагрів . .	10·56 „
Стасюк Трохим, Суховоля .	11·91 „
Гунчак Стефан, Юнашків . .	14·06 „
Івасин Іван, Озеряни . . .	11·91 „
Матиціовський М., Тарнавка	11·91 „
Бумбар Григорій, Хащованнє	11·81 „
Луцик Іван, Черемхів . . .	11·91 „
Салогуб Теодор, Витків Ст. .	11·26 „
Кузів Федір, Вікняни . . .	12·11 „
Глюдз Петро, Либохора . .	11·81 „
Флич Володимир, Садки . .	11·86 „
Риндиґевич Онуф., Бервінкова	6·51 „
Головінський Стефан, Фитків	3·46 „
Тома Федір, Хотимир . . .	11·86 „
Підгайський Іван, Мшана . .	6·08 „
Косило Василь, Лисовичі . .	11·81 „
Волощакевич М., Гребенне .	11·91 „
Кмет Стефан, Глуховичі . .	6·26 „
Шпур Теодор, Топорів . .	11·81 „
Грибик Тит, Козари . . .	8·06 „
Бобів Петро, Плісняни . . .	8·06 „
Бачинський Павло, Домаморич	8·51 „
Захарків Михайло, Підярків .	13·06 „
Баранюк Андрій, Загіре . .	10·56 „
Глинка Роман, Тростянець .	11·56 „
Кошинець Стефан, Росточки .	11·56 „
Мартинович Григор., Лісники	11·81 „
Тріска Йосиф, Москалівка .	15·56 „
Ландяк Семен, Микулинці .	11·56 „
Грицина Стефан, Будилів/К. .	3·11 „
Разом:	593·21 зл.

Повисших довжників взивається ще раз до **негайного** вирівнання залеглостий, бо в противному випадку передасться справу на судову дорогу й наразиться їх на кошта.

Редакція й Адм.

(Дальше буде).

На фонд преси
„Голосу Дяків“ зложили:

Вп. Польовий Іван, дяк в Садках — 1·05 зл. **Вп. Ласійчук Іван,** дяк в Ключеві малім — 1·00 зл. **Вп. Філь Ілля,** дяк в Кривому — 1·00 зл. **Вп. Паньків Петро,** дяк в Дубравці — 0·85 зл. **Вп. Марак Павло,** дяк в Копичинцях — 0·50 зл. **Вп. Савчук Йосиф,** дяк в Волосковолі — 0·50 зл.

Редакція складає повисшим П. Т. Жертводавцям щирі подяки за піддержку й зрозуміння ваги свойого станового часопису „Голосу Дяків“.

ПОЧТОВА СКРИНКА.

Вп. Мариневич Федір, дяк в Солотвині. Просимо ласкаво розвідатися й подати нам теперішну адресу п. Коцюруби Іллі, був. дяка в Яблінці.

Вп. Хомяк Іван, дяк в Тарнавці. 2·40 зл. отримали. До кінця ц. р. приходить нам за часопис ще 4 зл., а за шемат. за 1925 р. 2·05 зл. разом 6·05 зл.

Вп. Венгринович Денис, дяк в Креховичах. З квоти 4 зл., які ми від Вас 14/І. 1927 р. отримали, зарахували ми 2·25 зл. за часопис за 1926 р., бо передплата в 1926 р. виносила 6·75 зл., а Ви прислали лише 4·50 зл. Отже на цей рік зарах, лише 1·75 зл., ввиду чого до половини ц. р. бракує ще 2·25 зл.

Вп. Грицан Дмитро, дяк в Корневі. Просимо нам подати, коли й кілько Ви нам гроший вислали, почавши від 1/IV. 1925 р., бо може яка посилка до нас не дійшла й Ви будете мати право її зареклямувати. Наш рахунок ми ще раз провірили й похибки не знайшли.

Вп. Морський Теодор, дяк і дґ. в Товмачи. 4·50 зл. отримали. До кінця ц. р. приходить нам лише вже 50 сот.

Вп. Слюз Іван, дяк в Увині. 5 зл. отримали. До кінця ц. р. приходить нам 5·95 зл. Просимо нас повідомити, на якій підставі усунено Вас з посади дяка!

Вп. Дудич Гринь, б. дяк в Городищу Цент. 5 зл. зарах. На фонд преси не осталоя нічого. До кінця ц. р. все в порядку поплачене.

Вп. Фенин Василь, дяк в Рунгорах. До кінця ц. р. все поплачене. До Вашої диспозиції остало ще 1·85 зл.

Вп. Головач Михайло, дяк в Острові. 4 зл. отримали. До кінця ц. р. приходить нам ще 4·50 зл.

Вп. Пищик Микола, дяк в Стежниці. 8 зл. отримали. Часопис до кінця ц. р. заплачений. До Вашої диспозиції остало ще 2·25 зл.

Вп. Гувар Іван, дяк в Любині. Вашу провьбу узглядиено.

Вп. Соколовський Віктор в Новиці гор. 6 зл. отримали. До кінця ц. р. все заплачене. До Вашої диспозиції остало ще 30 с.

Вп. Юречків Микола, дяко-учитель в Торонто (Канада). 2 доляри отримали. Часопис до кінця ц. р. заплачений. Залеглостий нема жадних.

Вп. Савчук Йосиф, дяк в Волосковолі. 6 зл. отримали. Часопис до кінця цего року заплачений.

Вп. Москва Антін, дяк в Снітниці. 5·00 зл. отримали. До кінця ц. р. приходить нам ще 2·70 зл.

Вп. Гірняк Андрій, дяк в Баранчичах. Те, що Ви мали кошта, ми нічого не винні, але Ви самі, бо ми через цілий рік взивали довжників через часопис і про наслідки згадували. Часопис висилаємо Вам на Ваше бажання без перерви від 1/І. 1927 р. Не одержані числа просимо реклямувати, а ми Вам їх вишлемо. 3·05 зл., які Ви прислали були на шемат. ми зарах. на часопис.

Вп. Ленюк Пилип, дяк в Тяжеві. 4 зл. отримали. До кінця ц. р. приходить нам лише вже 1·50 зл.

Вп. Дорончук Семен, дяк і дґ. в Журавні, Бракуючі числа вислали другий раз.

Вп. Щур Омелян, дяк в Котові. Часопису Вам не здержували. Бракуючі числа (від 3—11) вислали. Часопис мусить рішучо пропадати в селі, бо почтовий уряд в Потуторах повідомив нас, що часопис реґулярно передавав до громади.

Вп. Роман Антін, дяк в Саночках. 10 зл. отримали. До кінця ц. р. приходить нам вже лише 1·40 зл.

Вп. Фаль Антін, дяк Іздебках. 10 зл. отримали. До кінця ц. р. приходить нам ще 6 зл.

Не залягайте передплатою за часопис, бо через те понижуєте свою честь і повагу дяківського стану, а надто руйнуєте одиноку свою твердиню „Голос Дяків“!

Домагайтесь опусту ґрунтового податку!

З приводу стихійних нещасть.

Обовязуючий у нас ще тепер цісарський розпорядок з 16. марта 1917 р. (В.Д.З.ч. 124) допускає опусти ґрунтового податку по елементарних катасторах, як вогонь, повінь, град і т. п. Розпорядок міністерсва скарбу з дня 25. грудня 1917 р. (В.З.Д. ч. 516) каже робити ці подання про заподіяну шкоду на протязі 8 днів по спостереженню шкоди. Хто в тім реченці не донесе до повітового скарбового уряду про свою шкоду, тратить право на опуст ґрунтового податку.

Повідомлення скарбового уряду про заподіяну шкоду писати коротко, наводячи в ньому: 1) день і час на, протязі котрого повстала шкода. 2) простір поля знищеного градом (або іншою елементарною катастрофою). 3) які шкідливі наслідки повстануть з причини цеї елементарної катастрофи. Не треба тут оцінювати докладно шкоди. Вистарчить загально описати, чи сподівані плоди зовсім знищено, чи тільки їх ушкоди жено, пригнетено і т. п.

§ 19 висше названого розпорядку міністерства скарбу звільняє такі донесення до скарбового уряду від стемплевої оплати. Може вносити їх до скарбового уряду кождий пошкодований податник за себе, або начальник громади, в котрій находяться знищені поля, за всіх, поіменно названих пошкодованих може повідомляти скарбовий уряд про шкоду в однім спільнім поданню. Вказаним є, щоби всі такі подання засвідчувала також громадська управа,

Навіть по градовій тучі, чи іншій елементарній катастрофі звичайно ще можна зібрати з ушкоджених піль сякі такі плоди. Тоді по доконанім зборі цих плодів, однак найпізнійдо 31. грудня, треба внести до скарбового уряду подання про опуст ґрунтового податку (без стемпля).

Приклад достоний наслід.

Цілорічну пренумерату на „Голос Дяків“ вложили з гори:

Вп. Карасовський Лука, дяк в Лосячу. **Вп. Демків Іван,** дяк в Нагачеві. **Вп. Голова Евген,** дяк в Бірчі. **Вп. Польовий Іван,** дяк в Садках. **Вп. Крет Михайло,** дяк в Хотинці. **Вп. Фенин Василь,** дяк в Рунгорах. **Вп. Пицик Микола,** дак в Стежниці. **Вп. Соколовський Віктор,** дяк в Новиці гор. **Вп. Корикора Іван,** дяк в Соколі. **Вп. Драгущак Антін,** дяк в Серед. Велик. **Вп. Собків Василь,** дяк Трибухівцях.

Дальше буде!

Вп. Попович Стефан, дяк в Оксманичах. 4·20 зл. отримали, з чого 2·20 зл. зарах. як залеглість за 1926 р. а 1·80 на цей рік. До кінця ц. р. приходить нам лише вже 2·95 зл.

Вп. Кушнір Іван, дяк і ух. в Косові. 5 зл. отримали. До кінця ц. р. приходить лише вже 2·95 зл.

Вп. Кучер Мартин, б. д. в Раві Руськ. 4 зл. отримали. Це, про що Ви згадуєте, вислано Вам через ошибку. Просимо щиро не гніватися!

Вп. Паньків Петро, дяк в Дубравці. 5·50 зл. отримали. До кінця ц. р. приходить нам 4 зл.

Вп. Процишин Олекса, дяк в Перемилові. 3·15 зл. отримали. До кінця ц. р. приходить нам лише вже 2 зл.

Вп. Цимбалко Іван, дяк в Поздячі Часопис висилаємо Вам від 1./I. 1927 до тепер реґулярно. Неодержані числа просимо реклямувати, а ми Вам їх вишлемо. Цілорічну передплату Ви зложили за 1926 р. а не за 1927. Часопис висилаємо всім однаково й вс дістають реґулярно. На Ваше бажання будемо для Вас адресувати.

Вп. Кней Гаврило, дяк і ух. в Стенятині. 2 зл. отримали. Просимо дуже написати нам, котрих чисел Вам бракує, а ми Вам їх вишлемо!

Вп. Кухтин Павло, дяк в Переволоці· 2·60 зл. отримали й на залеглість за 1926 р· зарах. За 1926 р. приходить нам ще 10 сот. На 1927 р. нема нічого зарах. Шемат. ми Вам вислали в час; чому Ви до нині нічого не згадували, що Ви шемат. не отримали? Просимо спішитись з висилкою залеглости й передплати на цей рік!

Вп. Драгущак Антін, дяк в Серед' Велик. 2 зл. отримали. Часопис до кінця ц. р. заплачений.

Вп. Байко Марко, дяк в Зиндрановій. 5 зл. отримали. До кінця ц. р. приходить нам вже лише 1·75 зл.

Вп. Собків Василь, дяк в Трибухівцях 10 зл. отримали. Часопис до кінця ц. р. заплачений. До Вашої диспозиції є 3·80 зл.

Вп. Горбаль Андрій, дяк в Волі Міх. 5 зл. отримали. До кінця ц. р. приходить нам лише вже 45 сот.

Комунікат.

Подається отсим до відома всім дякам розпорядження Митроп. Ординар. про вписане дяків до Каси Хорих. (Ар. Еп. Від. Ч. 1/927. 25/V.) Ч. 2475/л.

Вписання дяків до „Каси Хорих“.

По думці арт. 3. закону з дня 19. травня 1920 р. Д. У. Р. П. ч. 44. поз. 272. церковна служба, позістаючи до своїх служболавців у службовім згл. робучім відношенню, підлягає примусовому обовязкови обезпечення на случай хороби.

Супроти цього, що до нинішнего дня ні один парох. уряд не зголосив церковної служби до „Каси Хорих“, поручається для уникнення коштів, получених зі зголошенням тих службовиків з уряду через функціонарів каси на місци на кошт служболавців обезпечити дяків, находящихся в церковній службі в кождій своїй повітовій „Касі Хорих“: 2/5 части платить сам дяк, а 3/5 части парох. Комітет зглядно церковна каса.

Тільки говорить розпорядок Митр. Ординар. Тепер дяки подбають, щоби отці парохи повписували їх до „Каси Хорих“.

Конкурс на дяка.

Ч. 2039/185 Дя.

Митр. Орд. розписує конкурс на дяка:

1) в Містках дек. Щирецького. Вимагається кваліфікація висшого степення.
2) до ч. 3955/344 Дя. в Бурштині. Пожадана кваліфікація висшого степення.
3) до ч. 1964/Дя в Тучнім дек. Перемишляни. Пожаданий дяк безженний.
4) до ч. 3730/Дя в Клебанівці дек. новосельский.

„Арх. Еп. Від.“

Кандидати, котрі схочуть подаватись на дотичні посади, повинні внести подання на підставі §§ 36 і 37 службової прагматики.

Всі претенсії платні й позиваємі в Коломиї.

Видає В-цтво „Запорожець“ в Коломиї. З друкарні Ф. Долінського в Коломиї. За Редакцію відповідає: Іван Волошин.

Авдієнція

(автентичне)

Колись перед війною прийшли дяки на авдієнцію до кардин. С. Сембратовича, й просили його, щоб він причинився до поліпшення їх гіркої долі, на що він відповів їм дослівно так:

„Ви м**о**літись Б**о**гу, што я дост**у**піл т**а**кого досто**є**нства, бо се в**е**лика сл**а**ва для Рус**и**нів."

На цих словах авдієнція скінчилась

В-к.

Прим. Ред.: Товсті букви означають наголошення.

МІЖ ПАНЯМИ.

Дивно, що ви відправили від себе так добру служанку, адже вона — здається точно виконувала свої обовязки?

Так, але вона від якогось часу сповняла і мої.

ТУПІСТЬ.

— Шофере! завезіть мене домів.
— Деж живете?
— На Ягайлонській!
— А число дому котре?
— Ідіот! Побачите... на брамі написано.

ВИКРУТИВСЯ.

Отець: Пане Черешня, а що ви там робити зі Сонею під липою!

Черешня: (змішано) Ми... ми... збираємо грушки.

ДОКАЗАВ.

— Двайцять літ уже, як я жонатий і ні разу не сварився зі своєю жінкою.
— Та що ви дурниці торочите?
— А так, бо ми на третий день по вінчанню розійшлися.

ВИРАТУВАНИЙ.

— Що то вашої добродійки ніде не видно?
— Лікар післав її над море. Каже — конечним основний спокій.
— Невжеж вона так поважно охра! Я ніколи не подумавби про це...
— Е ні, лікар мене лічить, а не єї.

В ШКОЛІ.

— Хто дасть приклад з життя до пословиці: „Не все золото, що світиться"?
— Штани пана професора.

МАТЕМАТИК.

Слухай! Ти добрий математик! Скажи мені: у тебе приміром є 20 зол. а я прошу тебе о 5 зол. Скільки у тебе залишиться?
Двайцять!
Як то?
Просто! Я тобі нічого не дам!

ДУМКИ.

Подружжа це звичайний особовий потяг, тягне його пара, а вживають його ті, що не вміють, або бояться літати. „Зиз"

* * *

Дяк є це худий, голодний, спокійний кінь, що тягне сильно навантажений віз під ударами ситого, немилосердного й захланного візника.

* * *

Коли жінка має рацію і доказує це дуже голосно, тоді чоловік повинен мовчати, коли вона не має рації, чоловік мовчати мусить. „Зиз"

* * *

— Будучність дівчини — це чоловік.
Будучність жінки — це дитина.
Будучність мущини — це вічність.

* * *

— Жінка — це золотий ланц, яким „Прометей" (мущина) прикований до землі.

* * *

— Жінка — це вино у чаші життя; хто не вживає його вчасно, тому воно вічно у тямці.

Життя-життям.

— Коли ще годину вітер буде так само сильний — говорив корабельний капітан до священика.—то в недовзі усі ми будемо в небі.
— Най Бог боронить! — побожно відповів духовний.

БОЯЗЛИВА.

— Щоб ви зробили, колиб я вас поцілував?
— Того вам не скажу.
— Чому?
— Щоби вас не злякати.

МАЮ АВТО...

Панотець до Джиґуна Василя: Мені казали, що ти обіцяв женитися з Оксаною, а заручився з Насткою на другім селі й рівночасно крутиш голову Ганці на третім селі. Якжеж можна так робити?
— Бо я маю авто панотче!

Перехитрив.

Гнат Величко продав поле.
Тіцькому Максиму.
На тім поле була стежка
Через середину.

Гнат ходити не перечав
Стежкою нікому,
А коли купив то Тіцький
Заперечав тому.

Раз зловив на стежці Жида,
І жидівку грубу,
Вибив і за це Максима,
Жид пізвав до суду.

— „Проше сендая — Жид говорить:
Тіцький мене било,
А за тее, що на нього,
Я стежки ходило.

А це стежки було давно
На тім його поле,
І ходити не перечав
Гнат мені ніколи!"

— „В перед — повідає Тіцький;
Було поле Гната,
А тепер моє й не можу
На це зізволяти!"

Вислухав уважно радник,
Справу до крихітки,
Вкінци каже: — „Ви програли
Свою справу Тіцький!

А тому, що здавна була,
Стежка на тім поле,
І що Гнат не перечав
Людям йти ніколи!"

— „Вперід було поле Гната,
А тепер моє є,
От і я не зізволю
Ніколи на цеє!"

То сказав, сідає біля
Радника самого;
— „Ви чого тут сіли?" — крикнув
Судия до нього.

— „Прошу пана радника, я —
Каже хлоп до нього:
Все сідав на кріслі тім за —
Судиї тамтого!"

— „Тамтой міг вам позволяти,
А я ні Моспане!"
На те Тіцький; — „А так маєсь
І та справа пане!

Коли мож по стежці Гната
Жидови ходити,
Так мені мож на цім кріслі
І тепер сидіти!"

С. Калинець.

ЖАЛО

Ч. 2. Рік І.

За II. квартал 1927.

„Голос Дяків" ч. 12-13. 1927.

Сатирично-гумористичний квартальний додаток до „Голосу Дяків".

Обученіє для молодих дяківських кандидатів на тему 8 самогласних гласів.

Глас 1. На ноту: „Кая житейская сладость..."

Чи я мужу не жена,
Чи не господиня,
Три дни хату не мела,
Сміття по коліна.
Вставай мужу не лежи
З хати сміття вивези!

Глас 2. На ноту: „Яко цвіт увядает..."

Чи бачеш ти Іване,
Як твоя жінка гуляє,
А возми собі той прут,
Що ним баби мак трут,
Нажени жінку в тісний кут,
А як схоче вмерти
Треба її мотузом потерти.

Глас 3. На ноту: „Вся суета человіческая..."

Мій любий сопруже,
Не бий мене дуже,
Бо я тобі присягала,
Щоб тя вірно кохала!
І так мене мати вчила
Щоб я мужа шановала
А других любила,
Щоб я таки своїм
Розумом ходила,
Тобі правди не казала
А в очи світила,
Тоді люди муть думати
Щом тя вірно любила.

Глас 4. На ноту: „Где єст людское престрастіе..."

Там у лісі два дубоньки
Зхилилися до купоньки,
Куда гляну туда гляну
Нема з жінки потіхоньки.

Глас 5. На ноту: „Помянух пророка вопіюща..."

Стоїть кобзар над водою,
Держить кобзу під пахою,
На кобзоньці вигравав
Долю свою проклинає:
„Доле моя нещасная,
В мене жінка некрасная;
Людські жінки, як фіялки
Моя жінка, як циганка
Дала їсти, дала пити,
Сама сіла воші бити,
Забила вош на варесі,
Замішала кашу в мисці
Дала їсти без обруса,
Сама сидить, як покуса,
Люди кажуть, що то свиня
А то моя господиня.

Глас6 На ноту: „Начаток ми состав.."

Йшли свашеньки ледом,
Найшли бочівку з медом,
Чіп у ній коротенький
Мід у ній був солоденький.

Глас 7. На ноту: „Упокой Спасе наш Жизнодавче..."

Се тьма і рано,
Заліплено, залатано,
Незнати, що читати
Господи, слава Тебі.

Глас 8. На ноту: Плачу и ридаю, егда помишляю..."

Мала баба сиву корову
Й займила пасти в зелену дуброву,
Надійшов чорний вовчище
Й лап корову за бочище,
Корова в скоки через потоки.
Слава Богу й тому скокови
Щом ся недала зїсти вовкови.

Зібрав і списав старий дяк Семеон Дорончук

Снилося мені:

Що Виділ т-ва „В. П. Д." в Станиславові попав в недугу летаргу й пробудився щойно тоді, коли вже не був Виділом.

Що дяки станиславівської дієцезії носяться з думкою скликати Конститууючий Збір Дяків до Коломиї й заснувати там нове дяківське т-во, бо станиславів. т-во „В. П. Д." не проявляло, не проявляє й мабуть не буде вже проявляти жадної діяльности в хосен дяків.

Що всі дяки всіх трох дієцезій стремлять до цего, щоб всі три дяківскі т-ва злучити в одно Центральне Т-во, яке скликувалоб збори дяків раз до Львова, раз до Перемишля, раз до Станиславова.

Що Виділ т-во „В. П. Д." в Перемишли вже незадовго скличе Звичайний Загальний Збір, а дяки ухвалять на тему такі резолюції, що дякам львівської архидієцезії аж встидно буде.

Що о. декан Русин в Коломиї перестане вже поширювати між дяками сплетні, що мовляв редактор „Голосу Дяків" Іван Волошин враз зі своєю дружиною перейшов на евангельське, бо це не лицює становищу декана й не принесе йому бажаних успіхів, цього не відтягне дяків від свойого органу „Голосу Дяків", але скріпить ще його позицію.

Що о. декан Русин пускає такі видумані сплетні лише одиноко тому, щоб підкопати сильне довіря, яке мають дяки до особи редактора Івана Волошина.

ПОРАДИВ.

„Пане доктор! Не можу ні стояти, ні лежати, ні сидіти!"
„Ну то повісьтеся"!

ГАРНЕ ДІВЧА.

— „Нині снилося мені гарне дівча".
— „А чи з посагом?".

МНОГАЯ ЛІТА.

„Що там за ґвалт в корчмі?"
„Або співають „Многая літа війтови, або бють поліціянта!".

Премудрость прости

Услишим страданія пяниці в рові лежащом и в блаті спящом читенів!

Слава долготерпінію твоему Симеоне, слава тобі!

Воньмім! Во время оно, на утріє бі бо день Пасхи бі бо Великдень тоє суботи, да не останут тілеса пяниць в рові. Увидівше страж града того ніков позорище, шедше возвістиша тоє Верхоначалнику своєму. Єгда услиша тоє Верхоначалник и глагола ко ним: „Пойдите возміт неключимаго раба верзіте єго в темницу тамо будет єму плач и скрежет зубов!“ Шедше тійі ділати по глаголу оному и приступлше оден их зді стоящих и рече: „Слиши-ши! востани пойдем!“ Тогда воста Симеон увіді срамоту лица своєго и во плачи рече, молю тя имій мня одреченна. Но да збудется реченноє по глаголу пославшаго их, устремишася вси єдинодушно нань и взяша хто яки мертва и ведоша єго ко темници и рече: „Боже мой! Боже мой! во скуи мня оставил єси“. Пребисть тамо Симеон во темници четиринадесять день и четиринадесять ночей. Єгда изшед вонь плакася горко.... и глаголаше: „слава! тебі Господи!“

Зібрав Семеон Дорончук старший дяк в Журавні.

ГОСПОДАР ХАТИ.

Мужик лиха наробив,
І жінки бояв ся, —
Сюди туди по кутках,
Тай під стіл сховався.
Та лопатою під стіл:
„А вилізай, враже!“
А той далі у куток —
Тай до неї каже:
— „Геть, погана сатано!
Геть, бісова мати!
Тепер мене не займай,
Я господар хати!“

Т-кий.

ДОБРА РАДА.

Між дяками: „Товаришу, як ти це робиш, що ти побираєш часопис і не платиш?“

— „Цілком звичайно: наколи моя залеглість за часопис в адміністрації зросте до більшої квоти, тоді я виповідаю пренумерату мовляв тому, що я нібито не отримую часопису“. *І-н.*

ЩО ТО Є ХРУНЬ?

Хрунь, то є такий дурноватий, що все бажає виборів, як каня дощу. Підчас виборів переміняєся за гріш, або за дреглі в беэрогу.

ВІДПОВІВ.

Коваль прийшов перед суд, бо побив тяжко жінку. Судія каже до обжалованого: „Як ви смієте так побивати жінку?“

Коваль: „Як я смію? Я лишу пану судії мою жінку на три дни, будемо виділи, що пан судия з нею зроблять“.

ДОБРЕ ВИЧИСЛИВ.

— Петрусю, коли твій батько зробить якусь роботу за годину, а твоя мати зробить цю саму роботу також за годину, то як довго робилиб вони цю роботу обоє разом?

— Пять годин, пане професоре: годину робилиб а чотири сварилисяб.

НЕ ЗАБОГАТО.

Жінка: „Ти знов говорив нині в сні. То вже забогато“. — Муж: „Се цілком не забогато. Говорю в сні, бо ти в день не даєш мені прийти до слова“.

ЗЕЛІЗНИЧЕ НЕЩАСТЄ.

„Деж ти пізнався з своєю жінкою?“ — „Де, в ваґоні. Їхали ми случайно разом до Перемишля, тай залюбився“. – „Одним словом, зелізниче нещастє“.

ДОБРА.

Купує хлоп корову і питає, чи добра. „Добра, тільки при доєню копає“. — „То нічо, каже хлоп, бо я не дою, лише моя стара“.

АДАМ І ЕВА.

Малий хлопчик чув у школі, як Бог сотворив Еву з Адамового ребра. Ця наука врилася глибоко у память дитини. Одного разу переївся хлопчина ріжних ласощів і його заболів животик. Сів собі на приспі і сильно притискав жолудок обома руками. Надійшла мати тай питає:

— Павлуню, що з тобою?

А хлопчик тихенько відповідає;

— Мамцю, я міркую, що Бог хоче сотворити мені жінку, бо мене дуже у боці болить.

ОПРАВДАВСЯ.

Сотник робив перегляд сотні перед парадою. Усьо в добрім порядку, тільки один козак стоїть в рядах із волоссям на лици — неголений може від місяця. Сотник приступає гнівний і питає його:

— Чому не оголився?

— Вибачте пане сотнику, але я ніяк не винен. Нас голилося девятьох, а мали тільки одно зеркальце. У замішанню я певне підголив когось другого, замість себе.

ПРИЗНАВ ПРАВДУ.

Двох приятелів, один адвокат а другий лікар, завели між собою дружну суперечку, котра професія вартнійша. По довгих арґументах каже врешті лікар:

— Мусиш признати, що адвокатура не робить з людий ангелів.

— Твоя правда — скоро відповів адвокат, — за те лікарі посилають кождої днини до неба тисячі людий.

ПОГОДА.

Погода є все тоді, коли нема дощу.

Другі важні приклади є: Коли встанеш з постелі й не найдеш „наказу заплати“, податків або письма за довг від Мошка, очікуй погоди.

Коли кравець або швець, що роблять тобі „на рати“, перейдуть попри тебе на улиці, а не зачеплять, буде погода.

Коли в калитці гроші дзвонять весело, буде погода.

Коли знакомий, котрому ти підписав вексель, скаже, що викупив вже його — буде прекрасна погода.

Коли ти стрінеш на улиці гарні очі, що аж серце застукає живійше, буде сонішна погода.

ДОЩ.

Знаємо, що звірята уміють прочувати близьку непогоду. Когути піють, курки й воробці порпаються в піску, ластівки літають долом.

Коли прочитаєш в ґазеті й на афішах, що завтра фестин, або прогулька, буде дощ, як „Амінь“ в „Отченаші“.

Коли на улиці побачиш, що жінки цілуються, то на певно буде слота.

Коли в кишені заззвенить пісня посліднього золотого, буде хмарно і дощ.

Коли жінці відкажеш купити нове одіння, буде дощ з громами.

ПОТІШИЛА.

— Чого ти доню так плачеш?

— Мене суджений покинув.

— Таж це ще не є причина плакати, таких наречених можеш найти кільки схочеш.

ПЕРЕШКОДА.

Мущина на візиті: — Чи ви кликалиб маму, колиб я вас хотів поцілувати?

— Очивидно, лиш я так захрипла, що ледви — чи мене мама почує.

ЦІКАВА ЖІНКА.

– Кажуть, що брунетки менше пристрасні від бльондинок.

— А моя жінка часом брунетка, часом бльондинка, але зміни у вдачі не бачу.

ЩИРА.

Коли ти сказала свойому нареченому, що не дістанеш ніякого віна, то що він відповів?

— Не знаю, бо він від тоді не був ще в мене.

ЇЇ ПРАВДА,

При ліжку умираючої жінки сидить зажурений муж і питає:

— Моя кохана! Тобі не має уже ратунку. Скажи мені хоч тепер правду! Тобі все одно. — Скільки разів ти мене зрадила?

— Ні разу! Михасю! Коли це правда, що я тебе зраджувала, то нехай стільки разів я обернусь в гробі, скільки разів я зломала присягу вірности.

По тих словах умерла — а кілька літ пізнійше і муж пішов за нею на лоно Авраама.

— Чи є тут моя Орися? запитав на вступі до неба.

— Є! — відповів св. Петро.

— А де?

— Ось там в небесній салі є вентилятором.

ВИРАТУВАВ З НЕЩАСТЯ.

— Що робити мені — приятелю? Маю дві дівчини — одну погану, але богату, а другу бідну, але — на причуд гарну і я її люблю!...

— А бери цю, яку любиш:

— Дякую тобі!

— Слухай — а де живе ця погана?

ЗАГАДКА.

— В котрім місяци родиться найбільше дітий?

— В девятому.

НА ЛІТНИСЬКУ:

— Чи можете мені заручити, що в тій комнаті нема блощиць?

— Зовсім певно.

— А дасте золотого за кожду блощицю, яку зловлю тут?

— Абож я мілонер?

ВІДПОВІЛА.

— Господине, майте милосердя! В ґазеті пишуть, що літра молока повинна коштувати тільки 25 сот.

— То най собі пані ґазету видоять.

МОЖНА.

— Як ти думаєш: можна дві нараз любити?

— Певно, — але поки вони про себе не знають.

ЖІНОЧИЙ СПОРТ.

Бігати, але за хлопцями.
Стріляти, але очима.
Кидати, але тарелями.
Боксуватись, але на язики.

НАУКА РЕЛІҐІЇ.

Катехит перепитує місця зі святого письма і каже наводити цитати. Ученик пригадує собі тільки: „Юда відійшов і повісився“. — „Так“, заохочує катихит, „але може ти затямив щось гарнійше?“. — „Ідіть і творіть те саме!“ — доповнив хлопець урадований.

У ЛІКАРЯ.

— Ваші очі дуже хорі. Якщо хочете вратувати зір перестаньте пити.

— Не хочу. Я вже досить бачив, лише ще пив за мало.

ЯСНО.

— Я мушу розвестись зі своєю жінкою.

— А то чому?

— Бо вона витратна, розкидає гроші на всі сторони.

— Який ти несправедливий! Сам розтрачуєш гроші, а нарікаєш тільки на жінку.

– А хочби й так! Хтось мусить бути в родині ощадний.

ЛІКИ ДРУГИМ.

Лікар до старшої невісти: „Для вас є лише одинокий лік, вийти замуж“. — Невіста: „Пан доктор самі ще не жонаті? — Лікар: „Се правда, але ми лікарі записуємо ліки другим. Самі їх не заживаємо“.

НІ Й ТАК.

Він: „Не хочете бути моєю?“ — Слухачка університету: „Ні. Я самостійна женщина“. Він: „Щож я маю робити?“ — Слухачка університету: „Я вашою бути не можу, але ви можете бути моїм“.

ВУХО.

Хлопець: „Я відорвав ухо мому приятелеви“. — Сповідник: „Ти певно потягнув лише за ухо?“ — Хлопець: „Ні, я таки урвав ухо“. — Сповідник: „То мусіло єго дуже боліти?“ — Хлопець: „О ні. То було ухо від його черевика“.

ПРОПУСТИВ.

Хлоп: „Ану, прошу високого трибуналу, він мене раз в лице, я нічого, він мене другий раз в лице я нічого, він мене пятий раз в лице...“ — Судия: „Чекайте но, сватку! Поволи! А щож було з третим і четвертим разом? Ви пропустили...“ — Хлоп: „Ану, прошу найяснійшого суду і високого трибуналу — третій і четвертий раз, то я віддав йому за перший і другий...“

ПІВ ГОДИНИ.

У лікаря від зубів. Хорий: „Пане доктор, жадаєте за один зуб три корони, таж ви тягнете ледви кілька секунд. Легкий заробок“. — Лікар: „Як хочете, можу тягнути ваш зуб і пів години“.

ЧИ НЕ ПРАВДА?

До лікаря приходить молода дама. „Пане доктор, мене печуть оба лиця“. — „Скажіть свойому нареченому, щоби частійше ходив до голяра“.

ЗНАЙДУ ЩОСЬ ПОРЯДНОГО.

Муж на смертній постели до жени: „Як умру, то вийди за Михайла. Він є чесний і роботящий“. — Жінка: „Я вже о тім думала, але перше вмри, а я вже собі знайду щось порядного“.

ХИТРИЙ.

„Лікар: „Пане Острович, я можу піднятися вас лічити, але мусите обіцяти, що будете докладно поступати після моїх вказівок“. — Острович: „Добре, пане докторе, я обіцяю вас сліпо слухати“. — Лікар: „Гарно, перша річ, яку маєте зробити, заплатіть мені за попереднє лічення“.